

fri for at vise mig i Selskab med nogen, der nyder berusende Drikke.“

A B D Carlsen saae op paa ham med Forfærdelse. Hans Mund og de tunge Øjne formelig stivnede.

„Er De Afholdsmand?“

„Ja.“

„Det var Satans! De ryger ikke, og De drikker ikke . . . Saa synes jeg sgu, De ogsaa godt kunde ha' ladet Tøsebørnene være i Fred.“

Blodet løb Mads Vestrup til Hovedet af Hidsighed og Skam. Men han tog sig ydmygt i sin Vrede og gik videre uden at svare.

Carlsen, der ikke selv havde Penge til et Glas Øl engang, end-sige til den koghede Romtoddy, hans Inderste skreg efter, travede ynkeligt afsted med Frakkekraven op om Ørene og gumlede paa sin tørre Tunge. Han var aldeles hjælpeløs i sin ufrivillige Nøg-ternhed. Hvert Øjeblik gled han i det fedtede Føde, og flere Gange var han ved at falde.

„Lad os da — for Fanden! — i det mindste ta' en Æske,“ sagde han tilsidst i Raseri. „De har vel Penge paa Dem, Mand!“

Men Mads Vestrup var uindtagelig.

„Jeg foretrækker at gaa,“ svarede han roligt.

„Ha!!!“

Carlsen slyngede dette Raab ud i Luften med opspærret Gab og sank ned i Knæene i et Anfald af Desperation.

Den havarerende Teolog var i det hele dybt skuffet af sin Kollega og fortrød bitterlig, at han havde taget ham med. Han havde forestillet sig denne for Utugt afskedigede Præst som en Helved-hund i Renæssancestil, en pragtfuld Broder Liderlig, som delte Døgnet mellem Ølknejpen, Jomfruhuset og Bedeskamlen. Og her trak han afsted med en fedtet Bondetamp, en Gaardmissionær og Afholdstaler, som han sgu daarlig kunde være bekendt at vise sig med i ordenligt Selskab. Og den Mand skulde „Femte Juni“ tage under Armene! Det var en Skandale!

— — —

De unge Kunstnerfolk, der for nylig var bleven sat ud af deres Lejlighed, fordi de i et halvt Aar ingen Leje havde betalt, havde